

ВТОРИ ПОСТУЛАТ НА СПЕЦИАЛНАТА ТЕОРИЯ – ФИЛОСОФСКИ ПРОТИВОПОКАЗАНИЯ

Alexandar Nikolov
e-mail: almihnik@mail.bg

Abstract

SECOND POSTULATE OF THE SPECIAL THEORY – PHILOSOPHICAL CONTRAINDICATIONS: The movement in "emptiness" (vacuum) is a movement regarding this "emptiness". And to attribute the possibility of movement and of the very "emptiness" is simply ridiculous. "The emptiness" is a synonym of full peace. Regarding her, the velocities of the objects-systems are arranged hierarchically. Hence the mathematics between a stationary system K and a moving K' (for the lengths): $L=L'.b$ – real results in K, $L'=L/b$ – mirrored (anti) result in K' (yet Copernicus showed that observations K' are not true). The idea of the Theory at $L=L'.b$ the opposite expression to be $L'=L.b$ is undoubtedly innovative. Only it is not known to have such mathematics. In short, at equality of rights is in force $L'=L$, at inequality of rights – $L=L'.b$, $L'=L/b$, and at the dizzying "unequal equality" of the Theory – her supermodel $L=L'.b$, $L'=L.b...[b=(1-v^2/c^2)^{1/2}]$. However, there is no prohibition system K_0 to bind with "the emptiness". Now if mentally cut the hoop of the Galaxy and it expands, it will get a "river" of inertial systems and independent of these beams of light – viewpoint K_0 . Immediately make a connection with the eternal truth of the antique genius: "Everything flows, everything changes". But it appears the Special theory which begins to manipulate this undoubted position ushering through the second postulate something like an own norm: "For the duration of the transition of the light signal between two points everything ceases to run". That is to say, in this period of time the Theory in order to decide their task, "terminated" the movement of the inertial systems regarding system K_0 . It is precisely thus in each of them the signal is moving with the same speed "c".

Любопитна трактовка на Втория постулат е дадена във въведението на статията "К ЭЛЕКТРОДИНАМИКЕ ДВИЖУЩИХСЯ ТЕЛ" – А.Эйнштейн, 1905г. (<http://path-2.narod.ru/02/03/kedt.pdf>), а именно:

"....свет в пустоте всегда распространяется с определенной скоростью V , не зависящей от состояния движения излучающего тела....."

В това изказване Теорията сякаш е извела движението (на светлината), без необходимост от антипода "покой". Но не е така. Движението в "пустота" (вакуум) е движение спрямо тази "пустота". А да се вмени възможност за движение и на самата "пустота" е просто нелепо. "Пустотата" е синоним на пълен покой. Спрямо нея скоростите на обектите-системи са йерархично подредени. Оттук идва математиката между неподвижна система K и движеща се K' (за дължините): $L=L'.b$ – реален резултат в K, $L'=L/b$ – огледален

(анти) резултат в K' (още Коперник показва, че наблюдения K' не са истина). Идеята на Теорията, при $L=L'.b$ обратният израз да е $L'=L.b$, несъмнено е новаторска. Само че не ми е известно да има такава математика. Накратко, при равноправие е в сила $L'=L$, при неравноправие – $L=L'.b$, $L'=L/b$, а при шеметното "неравноправно равноправие" на Теорията – свръхмоделът ѝ $L=L'.b$, $L'=L.b\dots[b=(1-v^2/c^2)^{1/2}]$.

Връщайки се на "пустотата", ще отбележа, че тук тя е само интуитивна представа за "идеално празно" (търпяща остра критика и в класическата, и в квантовата физика). Но и в този ѝ вид, не съществува забрана да свързва с нея координатна система K_0 . Тогава, съгласно цитирания текст, именно в K_0 фронтът на светлината ще се разпространява като сфера и ще пристига едновременно до равно отдалечени от източника ѝ огледала (отиване=връщане). А инерциалните системи, включително излъчващото тяло, ще се движат в/спрямо K_0 по йерархията на скоростите си, например: $\dots >V_{\text{Луна}} > V_{\text{Земя}} > V_{\text{Слънце}} > V_{\text{Галактика}} > \dots$ – низходящ ред, клонящ към долна граница "нула". Измереното (видяното) в посока "растящи скорости" е реално (с множител b), а в посока "намаляващи скорости" – привидно, огледално (с множител $1/b$). Да се опровергае, прекрои, заобиколи тази фактология е невъзможно. Всеки друг аранжимент ще е умосътворен – плод на безконтролен субективизъм.

Впрочем, нека мислено срежем обръча на Галактиката и го разгънем. Ще се получи "река" от инерциални системи (с растящи скорости напречно на течението) и независими от тях светлинни лъчи – гледна точка K_0 . Веднага правя връзка с вечната истина на античния гений: "Всичко тече, всичко се променя" (за него Земята е K_0). И ето че се появява Специалната теория, която започва да манипулира това безспорно положение, въвеждайки, чрез Втория постулат, нещо като свой норматив: "Докато трае прехода на светлинен сигнал между две точки, всичко спира да тече". Сиреч, в този отрязък от време Теорията, за да си реши задачата, "прекратява" движението на инерциалните системи спрямо система K_0 . Именно така във всяка от тях сигналът се движи с една и съща скорост "с" (Умът на воля насилва Природата...но новите времена не прощават).

Сега няколко едри щриха от слабо развитата Теория на Познанието. Светът е познаваем, защото е устроен на Принципа на противоположностите, а те се определят една чрез друга. Това взаимопределяне се реализира по метода на сравняването. Действието "сравняване" е кръгов (затворен) процес – отиване от "едното" до "другото" за установяване на различието помежду им и връщане при първото, вече със знанието, че то е "не" на второто. Т.е., всяко нещо е това, което е, само и единствено в сравнение с (за разлика от) друго, което му противостои. Познавателен способ, различен от изложения, не съществува. Принципът на противоположност провокира Принцип на кръговратност. И още: Познавателната способност на Съзнанието произтича от наличието на противоположности.

Последните представляват, един вид, стъпала, по които Познанието слиза към същността на материята. Това проникване в дълбочина продължава до среща с тъждество. Да се влезе вътре в тъждеството (например, вътре в две равноправни системи) е немислимо.

Очевидно възниква въпросът за границата на познавателните способности на Съзнанието. Отговорът е известен: "Абсолютна истина съществува, но е недостижима за Познанието...то само асимптотично се доближава към нея". Това е друга максима, която Вторият постулат не зачита. Той, знаем, постига във всяка система абсолютна точност на измерването със светлинен сигнал, позволяваща на Теорията да синхронизира часовници (да върви по най-лекия път). А при реалните релативни отношения би следвало да се работи с приближение (пренебрежимо малко, но принципно съществуващо).

И така, абсолютна точност може да се получи само в следните два идеализирани случая...и трети, натъкмен от Теорията: 1) При зависим светлинен сигнал в идеалната система K_0 – в K_0 ще е в сила "отиване=връщане" на сигнала. 2) При зависим сигнал "идеално твърдо тяло" в реална система K' – в K' ще е в сила "отиване=връщане" на сигнала (до идеално твърда преграда и обратно). Тези два случая водят до заключението:

Зависим от системата сигнал – точност на измерването в нея.

Тогава, съгласно логико-математическите правила, обратният извод (отрицанието) ще е:

Не-зависим от системата сигнал – не-точност на измерването в нея.

Още веднъж дебело подчертавам връзката: "зависим – точност" ; "не-зависим – не-точност".

3) Теорията обаче твърди: При светлинен сигнал и "река" от инерциални системи K' , "течаща" независимо от него – във всички системи ще е в сила "отиване=връщане" на сигнала. Т.е. тя иска да приемем за верен алогизма-антиматематика и антиприрода:

Не-зависим от системи K' сигнал – точност на измерването в тях....."не-зависим – точност".